

BALLAI LÁSZLÓ

Don Juan

© COPYRIGHT 2006, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ "EZREDEVÉG" IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XVI ÉVFOLYAM, 12. (2006. DECEMBERI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://BALLAI.VASAROS.COM/](http://ballai.vasaros.com/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.
E-MAIL: [BALLAI@VASAROS.COM](mailto:ballai@vasaros.com)

© 2006 VASAROS DOT COM

Elérkezett a bamba hajnal,
az éj utáni értelmetlen nappal,
s szököm megint.
Nem fűzetlen, poros bakancsban
futok, mint bugris, hogyha baj van,
s árokban megbujok.
Dús tollú, rőt madárkacatban,
huncut szemekkel, fényalakban
száguldok, meteor.
Nem is szököm, csak éjből éjbe
vándorlok önmagamba térve
e női tájakon.

*

Donna Elvira, szerelmem, lelkem,
andalogva kerestem e kertben,
cellarácson keresztül meglestem,
rideg falat markolva könnyeztem.

Donna Elvira, szerelmem, lelkem,
khárisz komor kolostorköpenyben,
köldökét zihálással öveztem,
tisztá lelke örködött felettem.

Szenvedélye húrja, mint az íj, lant
pendült, szeme vulkánfényként villant,
Donna Elvira, szerelmem, lelkem,
lángjaink nem fojtja meg a sírhant!

*

Ó, mennyire szeretnek
meg nem értve, sértve,
megalázva lenni,
elhagyatva, porló
emlékekben élni,
gyöngyözve könnyezni,
Pendelyben szenvedni!

*

Úgy imádtam
húvös arcát,
húsos ajkát,
gödrös állát,
barna vállát,

éhes testét,
forró mellét,
izzó bőrét,
selymes szőrét,
izmos lábát,
gyöngye térdét,
fürges léptét,
mind imádtam,
test-imákban
tobzódok
az éjszakákban,
ennek nyelve,
annak orra,
gyöngy a fülbe,
orrba plomba,
csók a nyakra,
itt egy szempár,
ott egy alkar,
és leülve,
most meg állva,
felhevülve,
büszkeséggel,
állat módon,
félre alva,
mint az alga,
mindig vége,
sosincs vége.

*

Elfojtott vágy, érzék, térdreflex
a nő, kit bárhonnán térsz, meglepsz,
testében forr-morog a láva,
mely robbanáskor lecsordulva
gleccsertajtékként fagy arcára,
e könyvből könnyen olvasgathatsz:
egy volt lovag minden barázda.

*

A kolostor. Valdemosa? Monterosa?
Dombtetőn komor falak. Középkor.
Erőd. Arab, viking, magyar hordák,
horgas nyilak és eltűnt nemzetek
hullámtörője, foszló permetek
szóródnak át csupán e gáton.

Foszló permetek. Szerelmi harmatok.
Nincsen izgatóbb, ha már-már lankadok,
mint e várból friss szüzet szöktetni,
titkom lánykafülben megzöngöztetni.
Él az Úr, mert kéj-kolostor őre,
dupla kedvvel gondolhat a nőre.

*

Léha csaló vagyok,
érzékekbe bukott angyal,
minden nő férje én?
Igen, léha csaló.

Konok hajhásza az Édennek,
hol asszonycsók az édes alma,
a mindent befogadó asszonyé,
minden asszonyé.

*

Van-e férfi, ki irigy ne lenne
rám büszkén, vagy eltitkolva, csendben?

Van-e nő, ki Elvira ne lenne,
Donna, Donna, vérző naplemente?

*

Mennyi habos csoda,
vágyba hevült szoba,
nappali éjszaka,
alkonyi mandula,
mandulaszem zuga,
száj susogó szava,
hús, zuhogó ruha,
test nesze, illata,
ágy laza függönye,
szénakazal lege,
női szeszély szaga,
öl dühe, harmata,
hajnali orgia,
mennyi habos csoda
még ez az élet?

*

Elvira, te céda zárdadonna,
összedőlt a templom, mely megóvna,

fénytől fordítlak fény felé,
lábamhoz fektetlek, Szelené,

Istennel küzdök meg hajnalodban,
Istent győzöm le, hited megroppan,

éjszakai napom felragyog,
elmúltak a törpe angyalok,
nincs Isten már, Isten én vagyok,
istennőket szerzek s elhagyok.

*

Hátt itt feszeng a sárga hajnal,
az éj utáni értelmetlen nappal,
s úton vagyok megint.
Nem hordóhangú csatlósokkal,
minden lépésük bamba bordal,
egymagam megyek.
Szárnyas szegélyű szép kalapban,
huncut szemekkel, fényalakban
lúktetve utazom.
Kis kulcslyukon becsúszom, ontva
kéjmágiáim, fülbe dongva
ma este Hozzád érkezem.

VÉGE